

DIVADELNÍ TŘEBÍČ 2

ZPRAVODAJ VIII. NÁRODNÍ PŘEHLÍDKY AMATÉRSKÉHO ČINOHERNÍHO A HUDEBNÍHO DIVADLA

KVĚTEN 1999

Pavel Janata:

Vážení a milí divadelníci, přátelé divadelníků, přátelé divadla, já jsem hrozně rád, že se zase po roce scházíme tady, na třebíčském náměstí, všechny vás tady co nejsrdečněji vítám, nejen svým jménem, ale jménem hostitelského a pořadatelského města Třebíče, jménem všech Třebíčáků. Přeji letošnímu ročníku přehlídky, aby se vydařil, tak jako se zatím daří toto slavnostní zahájení. A na závěr své krátké řeči nesmím zapomenout na to zaklínadlo, takže pozor: „Divadelní Třebíč 1999 je tímto zahájena“.

Marek Buš:

Dovolte mi, abych poděkoval organizátorům a přivítal naše milé hosty, ..., starostu, ..., zástupce ..., představitele ..., střediska, ..., ministerstvo, ..., ředitele, ..., předsedu, ..., úřad, ..., svaz ..., společnost, ..., sponzory.

Magdalena Doleželová:

Vítám amatéry, tedy ty, kteří vyhráli vítězný boj s papučovou kulturou.

Múza:

Pane starosto, přináším vám pozdrav bohů. Jsem divadelní múza a budu tady s vámi až do neděle; v tomto věnečku je kouzelná moc, kterou vám teď předávám, vaňte si ji a dbejte na to, aby se v Třebíči divadlu dařilo.

Jaroslav Dejl:

Vážené dámy a pánové chtěl bych popřát všem souborům, aby se jim v Třebíči líbilo, abychom se v neděli rozcházeli jako přátelé, kamarádi, protože nejde o to vyhrát, nebo zvítězit, ale jde o to se zúčastnit a předvést to nejlepší, co je v nás.

Divadelní spolek J. K. Tyl Lomnice nad Popelkou
Nikolaj Vasiljevič Gogol
ŽENITBA

Prvním představením letošní Divadelní Třebíče byla Gogolova Ženitba v provedení Divadelního spolku J.K.Tyl z Lomnice nad Popelkou. Je to syžetová hra tematicky v mnohém analogická s Revizorem: je jakousi zprávou o stavu společnosti 30. let 19. století. Nejsilnější stránkou Gogolova umění je schopnost napsat výborné dramatické situace, které postupně odhalují ruskou duši, její nerozhodnost, nízkost, selhání... Právě toto dobré napsání situací dává prostor k jejich dotvoření tak, abychom cítili, že se témata hry, napsané v 19. století, týkají i nás. Proto by inscenátoři tato svá témata ve hře měli najít a zvolit také odpovídající klíč, jehož prostřednictvím by nám je zřetelně sdělili.

Nejasný nebo chybějící režijní klíč lomnické inscenace pak s největší pravděpodobností zapříčinil nejednotnost použitých hereckých prostředků. Vnitřní aktualizace hry se tak v této inscenaci nekonala. Byl nám sdělován text, aniž bychom poznali, co inscenátoři cítí, co si myslí. Herecká práce vesměs setrvala na principu vnějších popisů a ilustrací, aniž bychom cítili hlubší přesah. Nehrály se totiž většinou dramatické situace – v okamžicích, kdy tyto situace začaly být naplňovány, problesklo najednou cosi víc. Jmenujme například situaci namlouvání Agafji a Podkolesina, jeho postupné přibližování se a přeseďání z jedné židle na druhou. Tam bylo najednou pod textem cítit tolik potřebné dramatické napětí. Podobně zafungovala najednou situace při pití čaje ženichem Anučinem. Škoda jen, že takovýto okamžik není v této inscenaci o mnoho více. Snad by se pak podařilo lépe ji rytmizovat, zatímco takto plyne v příliš pozvolném a až na výjimky v poněkud jednotvárném tempu.

Scéna si nekladla vysoké cíle, ale je nutno ocenit snahu přiblížit se historickému popisu Gogolovy doby.

Žánrem vlastním této Gogolově hře je tragikomedie směřující ke grotesce. Inscenátoři uvádějí v programu, že ji hrají jako veselohru. I to je patrně příčinou absence již výše zmíněného přesahu. Je nám tak sdělena pouze elementární kostra toho, co Gogol napsal.

Divadelní soubor ZUŠ Uherské Hradiště
David Drábek
Jana z parku

Jana z parku Davida Drábka, kterou si jako podklad pro svou inscenaci vybral Soubor H.O. ze Základní umělecké školy v Uherském Hradišti je hrou oceněnou v roce 1997 Radokovou cenou. Není to dramatický text v pravém smyslu slova – je to hra literární, lyrická, útržkovitá, plná symbolů, odkazů a citací. Je to hra postmoderní. Některé symboly jsou jasné na první pohled, jiné méně čitelné. Také poslání celku není jednoznačné. Hodně proto záleží na tom, jak si

s jeho výkladem, s onou fragmentálností, inscenátoři poradí – co si v něm najdou a jak nám to sdělí. Je třeba udělat pořádek ve vztazích, protože i pod nedramatickým textem musejí fungovat dramatické vztahy, musí fungovat napětí mezi lidmi. Zatímco ve hře se práce s motivem nekoná, na jevišti je nutno ji udělat. Antidrama potřebuje superdivadlo na scéně. Konkretizace musí být opřena o osobitou představu.

Souboru z Uherského Hradiště se leccos podařilo, i když ne beže zbytku. Působivý a čitelný je začátek inscenace (scéna s modrým mopslíkem: „...štěkej potichu a vrať se včas k večeři“). Pak se ale z tohoto jádra už dále nevychází a nepracuje se s ním, začínají nám utíkat některé symboly a proměny vztahů a najednou se (někdo dřív, někdo později) ztrácíme... Pak se chytíme zase v závěru, kde je silná divadelnost ve figuře Uchuchula, symbolika upoutání provazem a tanec. To je nesmírně emotivní. Ale tím, že nedokážeme přecházet všechno, ocitáme se najednou na štíru s výkladem celku – není zřetelný a pokud se snažíme k němu dobrat, pouze fabulujeme, racionálně konstruujeme. Je to sociologický výklad o pokusu o únik ze svých rolí ve společnosti? Je to o tom, že svět za nic nestojí a každá jiskřička bývá už v zárodku uhašena? Je to o...? Atd.

Scénografii inscenace nelze v tomto případě oddělit od režie. Navzájem se prolínají. Dominantním nositelem výtvarné složky je především světlo, částečně rekvizity nebo obrazové aranžmá postav. Světlo se stává výrazným prvkem této inscenace.

Soubor H.O. je souborem mladých lidí a je zřetelné, že společně hledají témata, která je zajímají a páli a že se o svůj názor a pohled na život chtějí podělit. Sympatické je, že se při tom nevydávají nejsnadnějšími cestami.

Divadlo Na Kopečku při PL Jihlava sekce „Starý blázni“ a jejich hosté
Wolfgang Kohlhaase a Rita Zimmerová
RYBA VE ČTYŘECH

Inscenace jihlavského souboru v režii J.Juráše byla nesporně příjemným zakončením veřejného přehlídkového programu. Ryba ve čtyřech bývá poměrně často inscenována, většinou však s použitím výrazových prostředků psychologického realismu. Ne tak v tomto případě. Zde byl zvolen žánr jarmareční písně neboli morytátu, což předloze rozhodně prospělo. Nešlo o text, ale o podtext. A nejenže byl tento žánr zvolen, on byl také důsledně dodržen ve frázování inscenace, ve všech jejích složkách. S tímto žánrem korespondovala výprava ve stylizaci scény, v kostýmech i v líčení, odpovídaly jí zvolené herecké prostředky hlasové, mimické i gestické. Jsou přesně budovány situace a vztahy. Připomeňme si, jak fungují výrazové prostředky u ženské části, kdy v určitých situacích jsou voleny tak, že místo individualit vnímáme jako celek jedinou „trojhlavou saň“. Přestože by při zvolené stylizaci snadno mohlo dojít ke sklouznutí

do humoru pro humor, vůbec se tak nestává. Eva Čurdová jako Cecilie, Jarmila Doležalová jako Karolína i Květa Příbylová jako Klementýna jsou velmi přesné. Ladislav Sýkora v roli Rudolfa to tak nemá právě lehké a i když i v tomto případě jde o solidní výkon v rámci zvoleného žánru, jím používané výrazové prostředky se někdy opakují, což přece jen v některých okamžicích vzbuzuje dojem určitého stereotypu.

Takže nakonec jedinou větší výtkou je uspořádání prostoru – skutečnost, že vše bylo příliš našlapáno a stísněno, že jsme na všechny prostory neviděli a když jsme se snažili, bolel nás krk. Ale je to výtku činěná s vědomím, že domácí podmínky jsou zajisté jiné a že soubor patrně tak docela neodhadl výběr prostoru zde. Důkazem, že jde skutečně o kvalitní inscenaci je tedy i to, že přes tyto poněkud střešující podmínky jsme se výtečně pobavili.

Inscenace byla inspirativním přínosem ve smyslu co je styl a stylizace. A také, s vědomím, že divadlo je tvar umělý, a když se zadaří, tak i umělecký – což v tomto případě platí.

Na základě interních debat poroty zaznamenala a zformulovala A. Exnarová

SLOVENSKÉ ODŠTIEPKY

Na náměstí, které bolo otvorené pre všetkých na slovo a divadlo sících divákov sme sa s úľubou pozerali na výkvet moravských diev. S prihliadnutím na vek sa nám najviac predsa len páčili „berušky“. Navrhujeme, aby tribúna v druhom tisícročí bola kinetická, a všetko mal v rukách Veľký Manipulátor. Také námestie by sme potom presunuli bližšie k slovenským veľhorám.

Ad: Nikolaj Vasil'jevič Gogol':

Ženitba

DS J.K. Tyl Lomnice nad Popelkou

Predstavenie je porovnateľné so základným slovenským priemermom inscenácií. Svedčí o pochopení témy. Realizácia sa pohybuje v rámci interpretačných možností súboru. Disproporcie sa prejavili v interpretácii textu pri porovnaní s výtvarnou zložkou inscenácie. V podstate súčasné kostýmovanie sa nevelmi zhodovalo s dobou, v ktorej sa daný príbeh odohráva. Ide o ruské prostredie, ich zvyklosti. Výklad inscenácie zostal v konvenčných hraniciach. Inscenácia neobjavila ďalšie možnosti interpretácie daného textu. Herecké výkony boli kultivované, ale nevymykali sa z priemeru. Keďže súbor má veľmi dlhú tradíciu, dúfame, že pri svojom potenciáli si v budúcnosti zvolí náročnejší výkladový kľúč. Je vari hriechom žiadať menej?!

Ad: David Drábek

Jana z Parku

LDO ZUŠ Uherské Hradiště

Vnímané predstavenie sme sledovali intenzívne a nástoľčivo – avšak (podľa nášho názoru) jeho pomerne permanentná bezkonfliktnosť, ako aj evidentná nudnosť samotného textu nás predsa len neoslovovala. Táto inscenácia si iste nájde svojho diváka, výkony protagonistov sa môžu zdať pocitovo blízke súčasnej mladšej generácii, ale ako celok inscenácia postráda sugestívny náboj. Bolo to skôr počúvadlo, ako divadlo. Takže skúste vyhmátnúť viac konflikt v texte?

Platon a Ivan (ale my sa tak naozaj voláme)

STŘÍPKY

Nicméně stalo se ...

Divadelní Třebíč má letos osmé pokračování. Po celou tuto dobu držíme tradici, která má dle našeho mínění své opodstatnění a navíc je prospěšná amatérské scéně jako takové. Všechna představení se dokumentují, Standa Šmíd stojí hodiny za svým stativem, a to všechno jen proto, aby si zúčastněné soubory odvezly památku na své trebičské účinkování a aby byl archiv amatérského divadla pokud možno kompletní. Standa má dnes unikátní sbírku, kterou mu mohou závidět milovníci „ochotného“ divadla široko daleko. Bohužel bude v ní chybět záznam včerejší „Ryby ve čtyřech“, protože jihlavské Divadlo Na Kopečku se – slušně řečeno – rozhodlo jeho službami pohrdnout. Ke škodě nás pořadatelů, ke škodě Divadelní Třebíče a samozřejmě ke škodě své. Divadlo Na Kopečku v nedělním dopoledni jako jediné nahrávku svého představení nedostane. Budeme ochuzeni všichni, nicméně stalo se.

A nakonec vzkaz pro Divadlo Na Kopečku: Standa Šmíd umí kvalitně točit i při svíčkách!

Marek Buš

Upozornění

pro všechny, kteří se stravují v restauraci „U Mottlů“. Po celou dobu přehlídky se budou obědy a večere vydávat už o půl hodiny dříve než je uvedeno v časovém rozpisu. Personál restaurace tak vychází vstříc účastníkům přehlídky, kteří si mohou lépe zorganizovat svůj časový program.

Pro milovníky zdravé výživy jsou připraveny dva chutné saláty – salát Vysočina (20,- Kč) a šopský salát (30,- Kč); jejich kvalitu nám potvrdili někteří spokojení strážníci.

Šrámkův Písek 1999

národní setkání mladého a netradičního amatérského divadla Písek 28. – 30. 5. 1999

Představení začnou v pozdním pátečním odpoledni a poslední diskuse skončí v neděli cca ve 14 hodin. Diskuse o představeních budou organizovány po blocích a povedou je kvalifikovaní divadelníci (Michal Dočekal, Karol Horváth a překvapení).

Každý, kdo by se chtěl přijet na ŠP podívat (a nebude členem vystupujícího souboru), necht' obratem kontaktuje Karla Tomase na ARTAMĚ (02/61215682, 0603/480111), nebo rovnou napíše přihlášku se všemi důležitými údaji (jméno, adresa, telefon a jiné komunikační prostředky, věk atd.) na fax 02/61215688 či e-mail artama (ipos-mk.cz nebo tomas@telecom.cz. Kontakt je nutný kvůli ubytování, stravě a pod.

Účast pozorovatele bude něco stát, ale budeme se jako vždy snažit, aby vaše náklady byly pokud možno snesitelné.

NÁŠ ROZHOVOR

s paní Hanou Nemravovou ze Souboru H.O. LDO ZUŠ v Uherském Hradišti

V textu k inscenaci Jana z parku je uvedeno, že se jedná z vaší strany „spíše o laskavý režijní dohled“.

Můžete nám něco bližšího říci o souboru a o formě vaší spolupráce?

– Na ZUŠ v Uherském Hradišti pracuji jako učitelka literárně dramatického oboru a v souboru jsou většinou bývalí žáci této školy. Někteří z nich letos absolvovali, někteří – např. policajti a siamské dvojče – jsou členy jiných souborů. Jedná se o mladé lidi, kteří se stýkají i mimo soubor, takže tu panuje společný „tvůrčí duch“. Výběr textu, jeho zkoušení a úpravy jsou výsledkem dlouhých, někdy i otravných diskusí.

Není příliš obvyklé, aby amatérský divadelní soubor inscenoval hru mladého českého autora, byť byl i oceněn Cenou nadace Alfréda Radoka. Kde jste se s textem této hry setkali?

– Text hry jsme si našli v časopise Svět a divadlo. Ze stejného zdroje pocházel i text naší loňské inscenace – Klimáčkovy Márie Sabíny. *Jaké důvody vás přiměly zvolit si právě tento dost neobvyklý a náročný text?*

– Text je do určité míry vyjádřením postojů a názorů jednotlivých herců, v některých místech odráží i vztahy mezi nimi.

Hru jste si upravili – ve vaší verzi oproti Drábkově se Jana nechá spoutat Uchuchulem. Proč tento pesimistický konec?

– Po premiéře naší inscenace jsme měli možnost uvidět hru v režii samotného autora ve studiu Hořící žirafy v Olomouci. Konec této inscenace, který v původním textu působí poměrně optimisticky, nevypadá na jevišti až tak zcela bujaře. Myslím si, že se naše pojetí v celkovém vyznění tak příliš neodlišuje. V obou souborech jde o velice osobní výpověď.

Děkujeme za rozhovor –sš–

DNES UVIDÍTE

Divadlo Lucerna Praha nastudovalo dramatizaci povídky **Leonida Andrejeva TMA**.

Andrejev nepatří k autorům, kteří se objevují na jevištích našich divadel příliš často – z jeho díla je u nás patrně nejvíce inscenována hra Ten, který dostává políčky. V pražském Divadle Na zábradlí však měla 30. dubna t.r. premiéru „poema samoty“ *Psí valčík* v režii Arnošta Goldflama.

Leonid Nikolajevič Andrejev (1871 – 1919) byl původním povoláním právník. Jeho literární začátky byly ovlivněny přátelstvím s Maximem Gorkým a realisty vydavatelství Znanije. Debutoval v roce 1898; první kniha povídek mu vyšla v roce 1903 a vzbudila velký ohlas. Vývoj Andrejevovy tvorby směřoval od próz s tradičním sociálním zabarvením k existenciální problematice člověka.

Už jak dvacetiletý si zaznamenal v deníku vyznání, které potom dlouho považoval za programové: ... „Chci odhalit neopodstatněnost všech těch fikcí, o které se lidstvo dosud opíralo: Bůh, morálka, záhrobí, nesmrtelnost duše, všelidské štěstí atd... Chci se stát apoštolem sebezničení“.

Stal se originálním kronikářem krizových nálad katastrofismu, odcizení, destabilizace, iracionalismu i psychopatologie doby před první světovou válkou a následujícími událostmi v Rusku. Stal se analyticky zla a předkládatel série tzv. prokletých otázek o dobru a zlu, relativitě reality a iluze.

Divadelní slávu získal jako autor hry Život člověka, jako experimentátor, polemizující s realismem. Sám se však považoval za pokračovatele Čechova a všechny své hry nejprve nesl do MCHATu – Život člověka režíroval K. S. Stanislavskij v roce 1907.

Život člověka zahájil řadu Andrejevových tzv. filozofických her, jako jsou např. Vladař Hlad (1908), Černé masky (1908), Anatéma (1909) nebo Oceán (1911), ve kterých se odráží autorův příklon k expresionismu a symbolismu.

V povídkách Gubernátor, Tma a Povídka o sedmi oběšených reagoval na revoluční hnutí; vzpoury jeho hrdinů však mají individualistický charakter.

Muzikál jako hudebně dramatický žánr pochází z USA, ale od konce 60tých a začátku 70tých let svoji půdu rychle nachází i v Evropě. V současné době jsme svědky konjunkturny tohoto žánru i u nás. Vedle výpravných produkcí muzikálů (převzatých i tuzemských) existují i inscenace děl méně efektivních, dá se říci komorních. Komedialní muzikál **Dana Goggina Jeptišky**, který měl úspěšnou premiéru na Broadway v roce 1985, hraje od listopadu 1997 Pražské hudební divadlo v Divadle Jiřího Grossmanna. Atraktivní prostředí ženského kláštera, líbivé melodie a v neposlední řadě i fakt, že se zde může uplatnit pět všestranných hereček, to jsou přednosti, které ocenil i **Divadelní soubor DK Kroměříž**. Díky internetové síti a laskavosti tajemnice MěÚ v Třebíči, Mgr. Věry Jourové, která je výbornou překladatelkou z angličtiny vám můžeme předložit pár zajímavostí o tomto muzikálu.

NUNSENCE (dosl. přel. Jeptiškonesmysl – pozn. překl.)

Výtah z děje

Sestřičky z Hobokenu se ocitají v pěkné pasti (dosl. smrtonosných poutech – pozn. překl.). Sestra Julie, Dítě boží, kuchařka, zabila nešťastnou náhodou 52 jeptišek zkaženou polévkou. Naštěstí se 17 jeptišek zachránilo, neboť zrovna hrály bingo a zůstaly tohoto smrtonosného bujónu ušetřeny.

Naneštěstí však mohly přežít sестry pohřbívat jen 48 z 52 zemřelých, na všechny neměly dost peněz. A tak přechovávají zbylé 4 sestry v mrazáku a doufají, že se jim podaří prostředky získat dříve, než to odhalí zdravotní inspektor (po našem asi hygienik – p.p.).

Zoufale potřebujeme vaši pomoc! Přijďte na Nunsence, muzikál, který pomáhá přežít sestrám sehnat peníze na pohřby. Přispějte svou podporou!

Původ muzikálu

Původ muzikálu Nunsence je oproti jiným hrám velmi neobvyklý: začíná jako série pohlednic vytvořených Danem Gogginem a zpodobňujících herečku Marilyn Farinovou oblečenou v rouchu jeptišky. V době, kdy dělala Farinová v kostýmu propagační vystoupení v obchodních domech, napsal pro ni Goggin k těmto účelům text. Z textu posléze vznikla 15 minutová aktovka nazvaná The Nunsense Story, v které vystupovala spousta jeptišek i mnichů. Hrál se asi 40 krát v klubu Duplex v Greenwich Village. Tuto původní hru poté Goggin přepracoval a vytvořil tak celovečerní muzikál. Zcela z něj vyloučil mnichy a děj soustředil na 5 jeptišek.

Po prvních uvedeních muzikálu v Baldwin Theatre se Nunsence hrál 3. prosince 1985 v Cherry Lane Theatre, poté v divadle Sheridan Square Playhouse a občas i v divadle Douglase Fairbankse. Režisérem muzikálu byl sám Goggin, odehrál se 3000 krát a měl za následek (dosl. přel. vylíhnutí – p.p.) pokračování – Nunsence II: Přichází podruhé (snad možno přeložit jako „Znovu na scéně“ nebo podobně – p.p.).

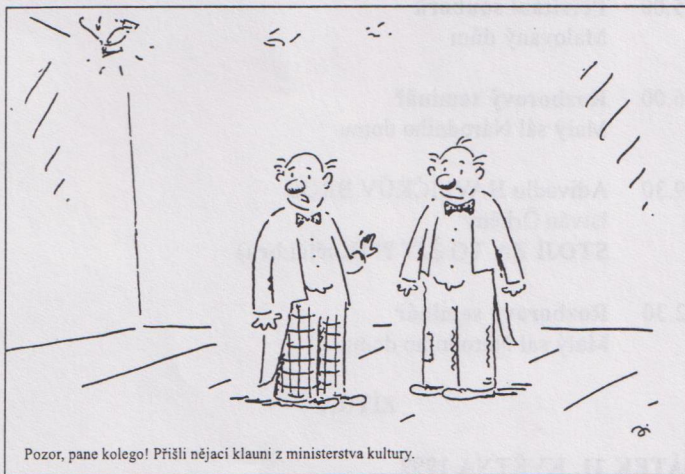
Kočičí hra Istvána Örkényho se stále vrací na česká jeviště a není tedy divu, že si ji vybralo i **Adivadlo z Havlíčkůva Brodu**. Její autor, maďarský spisovatel István Örkény (nar. 1912 v Budapešti, zemř. v r. 1979) začal publikovat v časopise Szóp Szó; jeho první povídky vyšly v roce 1941 ve sbírce Mořský tanec. Autor v nich zachytil pocity bezradnosti a zoufalství nad fašistickým nebezpečím. Tušené hrůzy fašismu se pak pro Örkénye změnily v krvavou skutečnost, když byl povolán k armádě, zúčastnil se bojů na východní frontě a přežil i strádání zajateckého tábora.

Po návratu domů působil jako dramaturg v Divadle mládeže a v Divadle Maďarské lidové armády v Budapešti a své zážitky z nedávných let vypsál v bezprostředních memoárových črtách Než jsme dospěli až sem (1946) a Lidé z lágrů (1947). V dalších letech psal povídky, črta, reportáže. Vrcholem jeho tvorby se stala novela Tóto-

vi (česky v r. 1977), v níž se vrátil k prožitku války a na pozadí idyllické letní horské přírody vykreslil dramatický střet lidského ponížení s mocí a krutostí. Z téže doby pochází také Örkényova novela *Kočičí hra* – nevšední portrét staré ženy, načrtnutý formou dopisů a telefonických hovorů. *Kočičí hra* však skutečně proslavila až její zdramatizovaná verze, jež byla s úspěchem uvedena i v pražském Tylově divadle.

Inscenace, v níž excelovala Dana Medřická v roli Erži Orbánové, se stala legendou, a všechny další inscenace s ní byly poměřovány. Jednu z nejzajímavějších současných inscenací *Kočičí hry* uvádí Divadlo Na zábradlí v režii Petra Lébala, který roli Erži svěřil jedné z nejvýraznějších českých hereček, Ivě Janžurové.

STŘÍPKY

Pozor, pane kolego! Přišli nějací klauni z ministerstva kultury.

CO NALEZNETE V PŘÍŠTÍM ČÍSLE AS

Krom jiného to bude: * Články o krajových přehlídkách * Pohárek SČDO * OTEVŘENO IV v Kolíně * DIVADELNÍ TŘEBÍČ * ŠRÁMKŮV PÍSEK * Program JIRÁSKOVA HRONOVA * Program FEMAD Libice n.C. včetně přihlášek pro seminaristy * Program Krakonošova divadelního podzimu ve Vysokém n. J.*

Chcete-li být důkladně informováni o divadelním dění a problematice amatérského divadla a uměleckého přednesu a chcete-li, aby se o Vašich divadelních aktivitách dozvídali druzí, učíňte tento nepřilíš náročný krok: objednejte si dvouměsíčník AMATÉRSKÁ SCÉNA.

Roční předplatné činí 120,- Kč.

ARTAMA – redakce Amatérské scény

P.O.Box 2

140 16 Praha 4

Přihláška

k předplatnému časopisu AMATÉRSKÁ SCÉNA.

Složenkou k úhradě předplatného a časopis mi zasílejte na adresu:

Jméno a příjmení:

Ulice a č. p.:

Místo – obec, PSČ:

Objednávám odběr dvouměsíčníku od čísla: roku:

.....

datum

podpis objednatele

UŽ MÁME DĚJINY

Právě vyšla kniha *Cesty českého amatérského divadla*, první část třídílného projektu s podtitulem *Vývojové tendence*. První ucelené zpracování dějin českého divadla je na světě. Zahrnuje vývoj

od formování české divadelní kultury ve 12. století až do současnosti.

Téměř kompletní patnáctičlenný autorský kolektiv se sešel spolu s novináři a patrony knihy 15. dubna 1999 v pražském divadle Na Zábradlí, aby byl svědkem jejího křtu. Po úvodních informacích PhDr. Vítězslavy Šrámkové a prof. PhDr. Jana Císaře, CSc. o genezi a realizaci práce na tomto ojedinělém a záslužném díle pokřtila knihu trojice patronů – divadelníků PhDr. Ivan Vyskočil, ministr kultury ČR Pavel Dostál a umělecký šéf divadla Na Zábradlí Petr Lébl.

„Cesty“ mají 450 stran, 370 fotografií, rejstříky obcí, jmenný, her a inscenací. Jsou vázané a mají formát A4. Za 220,- Kč je můžete získat na stánku s publikacemi ARTAMA na letošní Divadelní Třebíči či si je zakoupit nebo objednat na adrese: IPOS, sklad publikací, P.O.BOX 12, Blanická 4, 120 21 Praha 2. Při zaslání se k ceně připočítávají náklady na poštovné.

OBJEDNÁVKA

Objednávám závazně publikaci *Cesty českého amatérského divadla*

Jméno a příjmení:

Adresa včetně PSČ:

počet kusů:

zašlete – na dobírku

– na fakturu (nehodící se škrtněte)

.....

podpis

DĚTSKÁ SCÉNA '99

28. celostátní přehlídka dětských divadelních, loutkářských a recitačních souborů a Celostátní dílna dětského přednesu
Zábřeh 18. - 24. června 1999

Dětská scéna je naší nejvýznamnější akcí v oblasti dramatické výchovy orientované na inscenační práci s dětmi. Během jednoho týdne nabídne účastníkům nejzajímavější divadelní a recitační představení dětských souborů vzniklé v tomto školním roce a vystoupení dětských přednášečů. Součástí přehlídky budou rozbor inscenací pod vedením předních odborníků na dramaturgii a divadlo a pět seminářních tříd zaměřených na vybrané oblasti inscenační práce a dramatické výchovy dětí a mládeže.

Blíže viz AS2/99 u stánku s publikacemi.

48. LOUTKÁŘSKÁ CHRUDIM

Celostátní přehlídka amatérského loutkářství

Součástí přehlídky je i 10 seminářů nejen pro dospělé, ale i pro děti.

Blíže viz AS2/99 u stánku s publikacemi.

ORŠKY PRO POPELKU

Vyhlášení autorské soutěže

IPOS-ARTAMA Praha ve spolupráci s organizátory přehlídek divadla pro děti FEMAD v Libici n. C. a POPELKY v Rakovníku vyhláší autorskou soutěž ORŠKY PRO POPELKU.

Záměrem vyhlášení soutěže je iniciovat a podpořit vznik nových textových předloh pro činoherní divadlo pro děti a rozšířit tak nevelký rezervoár kvalitní dramatiky určené dětskému publiku.

Blíže viz AS1+2/99 u stánku s publikacemi.

V roce 1968 vyvrcholilo úsilí aktivu ochotníků po ustavení vlastní organizace, která by nahradila dřívější ÚMDOČ a DDOČ. Trvalo však celý rok, než min. vnitřně schválilo stanovy a v roce 1969 na Jiráskově Hronově se mohla konat ustavující konference SČDO.

V letošním roce si tedy Svaz českých divadelních ochotníků připomíná 30. výročí svého vzniku. Nutno říci, že prvních 20 let, do roku 1989, šlo o stálý rozpor mezi chtěným a možným, o trvalé přesvědčování „orgánů“ o potřebě existence zastřešující organizace amatérských souborů. Přesto se podařilo uskutečnit některé významné záměry, jež vyjadřovaly výchovné školy: Scénografická (1976 – 1979), Režisérská (1981 – 1983, 1987 – 1988) a několik seminářů: o scénickém svícení, analytické na Jiráskově Hronově (letos již podesáté) a „dílny“ na DKP ve Vysokém n./J. (letos již poosmé). Mezi soutěže či přehlídky s významným podílem SČDO patří: Pohárek SČDO (monology a dialogy a vystoupení s loutkou), Jednoaktovky, Divadlo jednoho herce, tématické Štramberské (1987 - 1989) a Čelákovice (1998) atd.

V roce 1972 součástí SČDO se stala Skupina amatérských loutkářů (SAL) jako autonomní složka organizace.

V letošním roce se 24. 4. 1999 konala také svazová konference, neboť končilo tříleté funkční období. V úvodním referátu odstupující předseda J. Doležal poukázal na to, že divadlo, zvláště ochotnickému, byl předpovídán v 30-leté periodě zánik – a to z různých důvodů.

V období 1930 to byl prudký rozvoj komunikací, zvláště silnic, v 60tých letech televizní boom a v období po sametové revoluci, počátek 90tých let, rozmach podnikatelských aktivit a změna na „svoobodný“ život a „rozlet“ individualit. Čas ukázal jak všechny ty prognózy byly liché. Divadlo je v prvé řadě živý kontakt lidí jako tvorů společenských, kteří se potřebují a setkání při divadle považují za jednu z nejučinnějších forem. Amatérské divadlo se dnes prezentuje pestrostí repertoáru, růstem různých typů souborů začleněných do společnosti různými formami své existence. Růst počtu souborů a aktivity na přehlídkách svědčí o nových impulsích v amatérském divadle.

SČDO má dnes vybudovanou organizační strukturu, která téměř pokrývá celé území ČR. Oblastní výbory pracují v 7 regionech. Kolektivními členy jsou: Divadelní centrum Podbeskydí (východní a severní Morava), SOKOL a OREL.

SČDO spolupracuje s ostatními amatérskými divadelními organizacemi (ADA, Východočeské sdružení) a uzavřel smlouvu o spolupráci se Svazem Čechů v Chorvatsku. Členství v SČDO může být individuální, souborové a čestné. Členskou základnu tvoří cca 2 000 činoherců a loutkářů, odhadem to tvoří cca 20 – 25% činných ochotníků.

Pro další období bude SČDO zvyšovat svoji účast i spoluúčast při organizování a zajišťování přehlídek, zvláště: venkovských souborů ve Vysokém n. J., Pohárek SČDO, Jednoaktovky, Div. jednoho herce, Divadelní Třebíč a loutkáři: Čechova Olomouc, Raškovy Louny a Letnice v Čelákoviciích.

Konference také ocenila práci aktivních členů udělením vyznamenání Ceny Dr. Veselého (SAL), Zlatý Harlekýn (M. Kučera, V. Müller) a udělení čestného členství (V. Ondráček, Dr. P. Slunéčko, J. Hejtmánek, D. Zakopal, V. Kalaš).

Na závěr jednání Svazové konference tato schválila na další 3 roky nové předsednictvo a kontrolní a revizní komisi. Na zahajovacím zasedání předsednictva pak novým předsedou SČDO byl zvolen Vlastimil Ondráček (Karlovy Vary), místopředsedové: Mir. Ryšavý (SAL) a Dušan Zakopal, tajemníkem Václav Macek (Praha), hospodář Hana Kalašová (Praha), předseda KRK Jiří Bušina (Boskovice).

Tak jako v loňském roce, i letos SČDO věnuje věcnou cenu pro úspěšné vystoupení souboru či jednotlivce na letošní Divadelní Třebíči. O jejím přidělení rozhodne porota.

SČDO přeje plný zdar letošní přehlídce, řadu nevšedních a inspirativních zážitků, pořadatelům nevyčerpatelné úsilí a obětavost (tak jako vždycky) a souborům ZLOMTE VAZ!

Dušan Zakopal

DNES

ČTVRTEK 20. KVĚTNA 1999

- 10.00 Divadlo Lucerna PRAHA
Leonid Andrejev
TMA
Kulturní dům Pasáž
- 12.00 DS DK KROMĚŘÍŽ
Dan Goggin
JEPTIŠKY aneb KLÁŠTERNÍ ŠKOLA U NESMYSLOSRODNÝCH SESTER
Velký sál Národního domu
- 15.00 **Přivítání souborů**
Malovaný dům
- 16.00 **Rozborový seminář**
Malý sál Národního domu
- 19.30 Adivadlo HAVLÍČKŮV BROD
István Örkény
STOJÍ ZA TO ŽÍT ?! (Kočičí hra)
- 22.30 **Rozborový seminář**
Malý sál Národního domu

ZÍTRA

PÁTEK 21. KVĚTNA 1999

- 10.00 DK Jirásek ČESKÁ LÍPA
A. P. Čechov
TŘI SESTRY
- 13.00 **Přivítání souborů**
Malovaný dům
- 13.45 **Rozborový seminář**
Malý sál Národního domu
- 15.00 Divadlo AHA! LYSÁ NAD LABEM
Jean Genet
SLUŽKY
- 17.30 **Rozborový seminář**
Malý sál Národního domu
- 19.30 Rádobydivadlo KLAPÝ
Ladislav Valeš (dle I. Bergmana)
A JEŽÍŠEK UŽ DÁVNO...
- 23.30 **Rozborový seminář**
Malý sál Národního domu